

Marta Orriols |

Marta Orriols

Marta Orriols Balaguer (1975). Viu i treballa a Barcelona. Llicenciada en Història de l'Art. Ha estudiat Guió cinematogràfic i segueix l'Itinerari de formació de narrativa a l'Escola d'Espectura de l'Ateneu Barcelonès, on prepara el seu primer recull de contes. Escriu habitualment al seus blogs [No puc dormir](#) i [Silenci estic llegint](#). Col·labora a la secció de llibres del magazín cultural [Catorze.cat](#).

La piscina

La piscina, que feia uns mesos llüia amb aquell blau fals de clor i supèrbia, ben entrada la tardor s'havia convertit en un vas obert, inhabitat i desert, revestit de fulles ocres i d'un verdet que costava de treure. Aquelles algues microscòpiques s'escampaven fins i tot per sota el trampolí; si l'Olivier n'hagués estat el propietari l'hauria mantingut tapada fins a l'estiu, però quan amb un fil de veu li havia suggerit comprar una lona al senyor Dalmases, aquest se l'havia mirat de dalt a baix amb rebuig. On s'és vist que un mosso negre et vingui a dir el que has de fer? Era d'aquests, el senyor Dalmases, i dels que es casen amb senyores amb fantasies de dones de classe alta, que, a l'hora de contractar el servei, demanen a través de l'agència que tingui trets racials per després vestir-lo amb guants, còfies i bates de ratlleta blanca i rosa, si s'escau.

L'Olivier era francès d'origen africà; a la senyora Dalmases, li agradava passar per alt aquest apunt de la nacionalitat, i a cops de Martini emfatitzava l'origen amb un dramatisme desmesurat. Als estius, els Dalmases desplegaven la seva sobirania amb múltiples trobades i festes al jardí. L'Olivier havia pretès no sentir segons

quins comentaris que afalagaven la vanitat d'aquell reialme amb una piscina com a ceptre, però el cert és que els sentia; se li anaven acumulant en algun lloc difícil de concretar entre el cor i l'estómac, on els reduïa a ferralla dialèctica. Els hi arraconava com aquell qui escombra i amaga la brossa sota el llit.

—La noia d'ara és marroquina; són més netes que no pas les sud-americanes, t'ho asseguro —digué la senyora Dalmases.

—I el morenet d'allà? L'ha triat el Jaume o has estat tu, gamberra?

Quan li arribaren els riures ofegats va pensar que eren imbècils però no va gosar aixecar la vista de la piscina i va seguir netejant meticulós.

—És l'Olivier, pobret. De Benín, Àfrica. Oi que és una monada? Ens fa de jardiner i el manteniment de la piscina. Va arribar amb desnutrició severa.

La del biquini amb motius animalístics es va tapar la boca amb la mà i l'Olivier va negar amb el cap cot de forma imperceptible.

—Suposo que de tant en tant el deixes tirar a la piscina, oi? Així t'alegres la vista, nena!

—El Jaume l'hité rotundament prohibit.

—I és cert allò que diuen? Ja saps... allò de les mesures.

Aleshores l'Olivier engegava el bufador el nivell de so del qual superava els cent decibels, i girava cua fins a l'altra punta del jardí.

Hi havia dies que venia la filla gran amb els bessons. Sempre portava el mòbil en una mà i un Marlboro a l'altra pinçat entre dits tremolosos. Aliena a les marranades dels marrecs a càrrec d'una noia filipina —la marroquina era neta però no comprava bé la carn de porc—, passejava un cos fet a mida al voltant de la piscina i es rascava el nas amb una intensitat poc comuna. L'Olivier s'havia acostumat a aquell gest tan impropï d'una dona que era tot posat; comptava fins a vint en silenci i aleshores ella esternudava. Quan ell li deia *salut* evitant la mirada, ella murmurava un *gràcies* a despit i baixava les ulleres de sol com aquell qui tanca la paradeta. Si l'Olivier amanyagava els cabells dels bessons amb un atreviment espontani, ella corria a agafar-los en braços i a dur-los més enllà. Fugia, com fugien alguns cossos del seient del costat al metro o del tamboret en una barra de bar.

Aquell divendres tocava pintar el mur de la caseta de les eines i les temperatures havien sigut notícia per haver estat el dia més càlid en dècades en un mes d'agost. L'Olivier lluitava amb el pinzell i la suor que li amarava la cara. El notori cant de les cigales mascle endormiscava la tarda. Els bessons eren només dues taques

diminutes que es movien inquietes, la senyora Dalmases flotava sobre un matalàs púrpura untada amb oli i la filla jeia en una hamaca de disseny. Es rascà el nas, l'Olivier comptà fins a vint per dins i ella esternudà.

—Hòstia, mamà! —S'aixecà molesta i s'acostà a la vora de la piscina.— Podem parlar un moment?

Mare i filla s'aproparen i xiuxiuejaren amb els caps junts com en una oració. L'Olivier caçava paraules soltes de la senyora Dalmases: *clor, ulls, irritant, mucoses*, i de la filla els sons li arribaren més clars.

—És ell, mamà, deixa't estar de clor. Em fa al·lèrgia.

La refracció de la llum del sol era tan potent que la piscina es convertí en una il·lusió seductora per a un jardiner arroentat. El miratge va desfer el nus que sempre el paralitzava. Es va treure la roba tan de pressa que les dues dones no van tenir temps d'alçar la veu. Es plantà davant d'elles tot nu, les mirà directament als ulls, es col·locà al límit del trampolí i es llençà a la piscina.

El senyor Dalmases va mirar el forat pintat d'un blau caduc ple de brutícia i fulles seques. Un vent que ja era un tastet de l'hivern inevitable les arremolinava a les cantonades. Intentà recordar el nom d'aquell noi tan professional i discret a qui la nena tenia al·lèrgia, però no, no el recordà. Es gratà la galta i pensà que, havent dinat, s'arribaria al magatzem de bricolatge per comprar una lona per a la piscina.